

KLAGENÆVNSAFGØRELSE OM LUGT, BYGNINGERS PLACERING, AMMONIAKFØLSOM SKOV OG ENG

STØTTET AF

Promilleafgiftsfonden for landbrug

Natur- og Miljøklagenævnet stadfæster en kommunal godkendelse af en svineproduktion med et enkelt supplerende vilkår om god staldhygiejne. Sagen omhandler blandt andet spørgsmål om bygningers placering, lugt, ammoniakfølsom skov og eng.

Klagerne

Kommunens godkendelse er påklaget af en nabo og af Danmarks Naturfredningsforening. Naboen har navnlig klaget over staldenes placering i retning mod naboen og over nabogener i form af blandt andet øget lugt. Danmarks Naturfredningsforening har klaget over, at godkendelsen ikke sikrer en tilstrækkelig reduktion i tilførsel af ammoniak til en ammoniakfølsom skov og en § 3-beskyttet eng.

Angående nye bygningers placering

Det fremgår af sagen, at de nye bygninger placeres i tilknytning til de hidtidige bebyggelsesarealer og nævnet bemærker, at ansøger har været berettiget til at indsende en ansøgning om udvidelse af svineproduktion på ejendommen, og at kommunen har været forpligtet til at tage stilling til den af ansøger valgte udformning af det ansøgte projekt, herunder den valgte beliggenhed og det tilhørende fravalg af en anden beliggenhed, som ellers var ønsket af naboen. Klagenævnet nævner, at der ikke med bestemmelsen i husdyrbruglovens § 22 er tiltænkt nogen ændring af den hidtidige landzoneadministration. Uanset at det syntes at fremgå af sagens beskrivelse, at byggeriet ikke ville have krævet en landzonetilladelse, anfører klagenævnet, at hensynet til de landskabelige værdier også indgår i vurderingen af ansøgning om godkendelse efter husdyrbruglovens § 12, hvis der ønskes opført erhvervsmæssig nødvendig bebyggelse på ejendommen i tilknytning til ejendommens hidtidige

bebyggelsesarealer. Her henviser klagenævnet til lovens § 19, nr. 2 og § 23, nr. 4.

Angående lugt

Naboen har problematiseret spørgsmålet om, hvorvidt naboens ejendom er undergivet landbrugspligt således, at naboens bolig ikke er beskyttet af beskyttelsesniveauet for lugt. Klagenævnet fastslår, at der er tale om en landbrugspligtig ejendom, og at beskyttelsesniveauet for lugt således ikke gælder for ejendommen.

Nævnet bemærker dog, at de vejledende geneafstande bygger på en forudsætning om, "god staldhygiejne", der erfaringsmæssigt har en vis betydning for lugtgener fra staldanlæg. Klagenævnet anfører, at kommunen ikke har taget højde for det forhold med fastsættelse af vilkår i godkendelsen. Med henblik på at sikre opretholdelse af god staldhygiejne, herunder at sengebåse og lignende samt foderarealer holdes tørre, at dyrene holdes rene, at støv og smudsbelægning i stalden fjernes, fodringssystemer holdes rene, tilføjer nævnet et vilkår herom.

Angående ammoniakfølsom skov

Ca. 300 meter nord for anlægget er der en ammoniakfølsom skov. Merdepositionen fra anlægget til skoven er vurderet til at være større end 1,0 kg N/ha/år, nemlig 1,5 kg N/ha/år. Klagenævnet bemærker, at det er kommunens faglige vurdering baseret på blandt andet en besigtigelse af skoven, at denne merdeposition ikke vil kunne føre til ændring af naturtilstanden i skoven, og at kommunen således ikke har fundet grundlag for at fastsætte skærpede krav. Nævnet bemærker, at den ikke finder anledning til at tilsidesætte kommunens vurdering.

Angående eng og § 3-natur i almindelighed

Klagenævnet anfører, at husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens beskyttelsesniveau for ammoniak ikke omfatter enge, som er beskyttet efter naturbeskyttelseslovens § 3. Nævnet anfører videre, at reglerne i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen om ammoniakbeskyttelsesniveauet for kategori 3-natur dog efter nævnets opfattelse må forstås og administreres i lyset af reglerne i naturbeskyttelseslovens § 3 og § 65, stk. 3, og den hertil knyttede praksis. Nævnet antager således, at det ikke har været hensigten med ammoniakbeskyttelsesniveauet for kategori 3-natur at give kommunerne adgang til at godkende ansøgninger efter husdyrbrugloven om projekter, hvis realisering vil medføre ændringer i tilstanden af naturtyper, som er beskyttet efter naturbeskyttelseslovens § 3, og dermed forudsætter dispensation efter naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 3, jf. § 3. Klagenævnet siger således klart, at det i forbindelse med meddelelse af en husdyrgodkendelse skal sikres, at der ikke sker ændring af tilstanden på § 3 beskyttede områder. I sagen er der tale om en merdeposition på 2,5 kg N/ha/år fra anlægget til engen. Kommunen har vurderet, at det ikke vil ændre engens tilstand i negativ retning med en supplerende bemærkning om, at enge almindeligvis er relativt robuste overfor næringspåvirkning. Det anføres, at den samlede ammoniakdeposition til engen er lavere end engens tålegrænse. Nævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte kommunens vurdering.

Som anført stadfæstes afgørelsen med et supplerende vilkår om, at der skal opretholdes god staldhygiejne.

Klagenævnets afgørelse NMK-132-00696 findes [her](#)

© 2021 - SEGES Projektsitet